

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Niềm Tin Trong Khổ

Niềm Tin Trong Khổ

*(Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Montreal,
Canada, ngày 24- 04- 1982)*

Sáng hôm nay tôi lại thật sự rời các bạn đi Washington D.C. Không biết nói gì hơn, chọn một đề tài lưu lại cho các bạn để phân tách về chơn lý của niềm tin trong khổ.

Chúng ta giảng sanh xuống thế gian, đến ngày hôm nay bước vào con đường đạo mới biết bắt đầu quý giá lấy sự khổ. Chúng ta đã ôm chữ “Khổ” lúc ban đầu trong lúc giảng sanh tại thế. Lần lượt hướng ngoại, học mọi sự kích động và phản động của thế gian này. Chúng ta ôm lấy trong khổ, sống trong khổ. Khổ hằng hữu trong ta mà không hay: đòi hỏi sung sướng, hy vọng, hạnh phúc, tương lai. Rồi bây giờ chúng ta tu rồi, mới xác nhận rõ rằng: chúng ta hiện tại vẫn còn

khô, và chúng ta đã bắt đầu từ sự khô, liên tục cho đến ngày hôm nay; và chúng ta bình thản, du dương sống ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm trong khô. Mọi hoàn cảnh từ vua tới dân đều khô, không có một người nào sung sướng cả!

Những sự bất mãn, hần học luôn luôn xuất hiện trong nội tâm của chúng ta. Từ bên trong cho đến bên ngoài, sự tăm tối đi tới sự sáng lạn tùy theo nội thức tiến triển. Từ giờ, phút, khắc càng tu càng quý giờ giấc, càng tu càng muốn giải nghiệp. Vì sao chúng ta phải giải nghiệp? Vì sao chúng ta nhận rõ chân tướng của nghiệp? Cho nên chúng ta bị phỉnh từ giai đoạn một. Lúc giáng trần, mong được sớm lớn. Lớn rồi thì đòi hỏi hạnh phúc thế gian: cưới vợ, sanh con, tạo ra cơ đồ tốt đẹp. Nhưng mà đến ngày hôm nay, đi tới giai đoạn tóc bạc, mắt lờ cũng chả thấy đẹp ở đâu, nhưng mà chỉ thấy cái khô mà thôi! Hỏi chứ, làm sao

tôi khổ? Rồi làm sao tu đây? Càng ngày tôi cảm thấy khổ, càng ngày tôi cảm thấy sự vày xéo trong tâm tư của tôi, đem lại cho tôi mọi sự tăm tối khó tiến. Làm sao kêu tôi tu đây? Nhưng mà nó đã quên rằng: chính nó đã làm cho nó khổ. Nó đã bằng lòng bước vào sự tăm tối và để học cái bài tăm tối trần trọc tại thế, rồi tự giải lần lần. Ôm cái ta: giải cái ta; ôm cái nghiệp: mong giải cái nghiệp. Đạt tới cái được rồi muốn tiến tới cái không; mọi gia đình đều như vậy!

Bây giờ các bạn ngồi chung với nhau thấy rõ: chúng ta đồng khổ, đồng trong một tâm trạng dính lúu bởi sự trần trọc: giữ lấy thì khổ, mà liệng đi thì tiếc, cứ bao nhiêu đó mà nó lôi cuốn các bạn - nó kêu bằng nghiệp lực, làm cho các bạn khó tiến, khó thở, sanh ra bệnh tật.

Buồn rầu là một cái bệnh nan y nhưng mà các bạn học

nhân rồi các bạn thấy rõ, thấy rõ mình là một người xứng đáng để tự giải nghiệp cho mình. Mình là một ý chí vô cùng để đứng ra đảm đương mọi sự việc, chấp nhận để tiến hóa. Có sẵn một niềm tin để giải tỏa tiến tới vô cùng. Niềm tin đó phải đi trong khổ mới thức tâm.

Ngày nay các bạn có cơ hội khổ, học khổ, thực hành khổ, để giải tỏa khổ và tiến tới đời đời hạnh phúc, không còn khổ nữa! Cho nên chúng ta phải đặt niềm tin rõ ràng, chính khả năng sẵn có của mọi người có thể vượt qua được thì lúc đó các bạn thấy không còn bệnh hoạn trong nội thức các bạn nữa; không còn sự trì trệ, nặng nhọc trong nội tâm của các bạn nữa. Lúc đó các bạn mới thấy rằng: Càn Khôn Vũ Trụ đã vì bạn và bạn phải đóng góp những gì đây?

Cho nên, vươn lên đi trong niềm tin khả năng sẵn có

của chính mình. Tự hành, tự tiến mới giải tỏa được trần trọc xâm chiếm tư tưởng của chúng ta. Ngay trong gia đình của chúng ta, vợ con ta, chồng con ta đều là trần trọc xâm chiếm. Cho nên chúng ta phải có một cái đường lối tự lập, khai sáng nội thức để giải tỏa tất cả những sự trọc ô, trì trệ và gây cho chính mình chậm tiến. Mọi người đều muốn tìm một phương pháp để giải tỏa cho chính mình, mọi người muốn tìm một sự quân bình cho nội thức; không muốn ai gánh những sự nặng nhọc và hằn học trong nội thức nữa. Cho nên chúng ta đã có phương pháp rồi mà chỉ thiếu niềm tin sẵn có của chính mình mà thôi. Nếu chúng ta còn trì trệ và quên chúng ta nữa thì chừng nào mới khôi phục được? Ý lại nơi ai bây giờ?

Nhiều người giải đãi, cho ta là sáng suốt, cho ta là khôn ngoan rồi tạo lầm tạo sai; núp trong tánh, làm người đau khổ triền miên, đến lúc tóc bạc mắt lờ mới

càng đau khổ hơn. Những người tu, ở đời cho là đại đột, khờ ngu nhưng mà rốt cuộc người tu mới thật sự là giải thoát, vì người tu sống trong dũng mãnh và sống trong niềm tin sẵn có của chính mình: chấp nhận cái khổ và thấy rõ khổ, và hành trong khổ mới tự giải nghiệp được! Cho nên mỗi mỗi ở trần gian chúng ta thấy rằng: cảnh du dương tại thế không phải ở bên ngoài, không có phải là sơn son thếp vàng mới là cảnh du dương. Không! Chính nội thức của chúng ta bừng sáng mới thấy được cái cảnh du dương.

Chúng ta thấy rõ rồi: chúng ta được chia sẻ bởi Thượng Đế, từ hơi thở cho tới hành động, từ tình thương gay gắt đi tới tình thương hòa cảm, kích động và phản động cũng là tình thương xây dựng. Hỏi chứ các bạn còn khổ không? Nếu các bạn thấy rằng mọi sự đau đớn đều là xây dựng cho tâm linh các bạn tiến hóa, các bạn còn khổ không? Chắc không còn nữa!

Chúng ta tin nơi khả năng sẵn có đời đời bất diệt, sự sáng suốt không bao giờ ly khai trong nội thức của chúng ta nữa. Hỏi con đường đó là con đường gì? Con đường trở về nguồn cội hay là con đường bơ vơ?

Khi các bạn nhận thức được: thanh tịnh và sáng suốt là khí giới cuối cùng trong đời của các bạn, cho nên phải ôm lấy nó mà để tiến hóa tới vô cùng. Nếu các bạn không chịu ôm lấy nó và các bạn trở lại ôm cái khởi đầu giáng sanh xuống thế, là cái khổ vô cùng tận ở đây thì lúc nào các bạn cũng không được an khương, và lúc nào cũng là gặt hái sự tối tăm động loạn, cạnh tranh vô lý. Rốt cuộc tới giờ phút lâm chung chuốc lấy sự hận thù, đau đớn và tăm tối mà thôi! Cho nên mỗi mỗi chúng ta, mỗi người đã nghiên cứu và đã mở xẻ cái con đường tu để dẫn tiến lấy tâm linh của chính mình, và khai triển tới vô cùng thức giác, và chỉ chính mình chịu hành và giải mà thôi, không có ai có

thể giúp mình ngoài mình cả.

Cho nên chúng ta đã thực hành. Càng ngày chúng ta đòi hỏi nơi thực chất của chính mình, nơi sự sáng suốt căn bản của chính mình để tiến hóa, thì bệnh ở thế gian lúc nào cũng có bệnh, giáng sanh xuống thế gian nhập vô thể xác là bệnh hoạn. Thể xác làm sao bằng phần hồn được, yếu hèn hơn phần hồn: gió cũng bệnh, mưa cũng bệnh, ăn nhiều cũng bệnh, thiếu ăn cũng bệnh; thì ngày nào các bạn cũng bệnh chứ không phải đợi nằm trên giường bệnh mới là bệnh. Lúc nào cũng bệnh, mà khi các bạn thức rồi thì bệnh đó - cứu đó; bệnh đó - hết đó; khổ đó - sướng đó. Nó nói liền: trong khổ có sướng; trong sướng có khổ; trong bệnh có không; trong không có bệnh. Chúng ta thấy rõ thì chúng ta tiến: tiến mãi, tiến mãi, tiến mãi; tiến tới vô cùng các bạn mới thấy du dương là ở đâu? Để nói câu du dương: có chỗ thoát mới có du dương! Không có

chỗ thoát đi tới thanh nhẹ, lấy gì có sự du dương!

Cho nên các bạn đã qua nhiều giai đoạn rồi. Hôm nay thấy không thể qua được; suốt một đêm tròn các bạn không ngủ được: nặng nhọc, hần học vô cùng! Không qua được nhưng mà vẫn qua. Ngày ngày khó qua, ngày ngày qua, các bạn đã qua rồi, đương nhiên phải qua!

Sợ, nhiều người ngủ, sợ! Sợ ngày mai sáu giờ, sợ ngày mai bảy giờ, sợ ngày mai tám giờ, sợ ngày mai chín giờ con nợ nó sẽ đến với ta! Khi các bạn chấp nhận rồi thì không có cái gì nợ cả, đó là bài học mà thôi! Các bạn chấp nhận để hoàn trả. Các bạn không có chối cãi món nợ của các bạn thì lúc nào các bạn cũng có cơ hội thanh toán; mà các bạn chối cãi món nợ của các bạn thì lúc nào nó cũng đòi hỏi. Ở trần gian, người tu thấy đó là nghiệp. Cho nên khi người ta thức tâm rồi không

có tạo nghiệp nữa, không muốn gây nợ nữa và không muốn lãnh nợ nữa. Người ta chỉ chú trọng nơi sự tiến hóa vô cùng, dũng mãnh trong ý chí sáng suốt thực hành để tự đạt.

Các bạn có cơ hội có mười ngón tay, rờ được, mó được vật chất. Vật chất là phần âm, ngày nay nó tự rụi nhưng ngày mai nó tan. Các bạn cũng thấy rồi: chính cái bàn tay này các bạn đang điều khiển đây, một ngày nào nó sẽ tan, nó không còn với các bạn nữa. Vậy chứ các bạn sẽ sống với những bàn tay nào? Bàn tay thực chất, thanh nhẹ, sáng suốt, cởi mở hơn, trù mền hơn. Không còn sự đau đớn tạm bợ, không có giá trị nữa, nhưng mà bàn tay cứu thế. Cho nên muốn được cứu thế phải làm thế nào? Phải tu bổ sửa chữa, phải xây dựng, phải tiến tới điển giới, phải tự giải thoát từ trần trọc đi tới sự thanh nhẹ!

Cho nên chúng ta ngày nay lớn tuổi rồi, chúng ta can tính một chút xem việc cần thiết hay là việc không cần thiết, nên làm hay là không nên làm? Vì chúng ta thấy thì giờ rất quý báu, không thể trì trệ nữa, không có thể chểnh mảng thời gian nữa. Nhưng mà chúng ta lo những điều cần thiết, trong một tíc tắc là chúng ta thành đạo. Chứ đừng có ngồi đó chê với khen và không hành, không tiến, lại càng khổ vô cùng! Các bạn lý luận về tâm đời rồi các bạn kẹt vào đời, khổ còn cộng thêm bao nhiêu cái khổ nữa, chừng nào các bạn mới giải tỏa? Càng ngày nó càng tràn ngập thêm chứ không bao giờ giải quyết hết một lượt được. Nếu chúng ta không chịu tự tu, tự tiến thì không bao giờ giải quyết được. Cho nên chung qui tôi đã khuyên các bạn rằng: phải hành, phải thực hành. Chính bản thân tôi đã thực hành. Bao nhiêu chuyện hù, bao nhiêu chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ tới với tôi, tôi cũng chẳng cần biết vì tôi thấy rằng ý chí tôi là quan trọng, một

đường lối giải tỏa cho tôi và cứu tôi là quan trọng; không nghe một người nào, ngoài tôi mà thôi. Bất cứ những cái gì sáng suốt đến tôi vẫn học, tôi vẫn nghiên cứu. Cái nào lưu trữ được tôi vẫn lưu trữ, không lưu trữ được tôi cho nó ra rìa để tôi thực hành, tôi đi tới cho kịp giờ, kịp giấc. Không còn sự trì trệ với tôi nữa. Ngay trong công việc làm, ngay trong lúc ăn cơm, ngay trong lúc đàm đạo cũng là giờ học của tôi, không có chỗ nào tôi bỏ. Không phải rằng: tôi soạn bài cho người ta học, chính tôi đã và đang học của mọi người, luôn luôn như vậy. Các bạn đòi hỏi một việc, tôi phải phục vụ là tôi học trước. Tôi chịu phục vụ là tôi học trước. Không phải sai các bạn mà tôi học trước được, tôi phải làm việc cho các bạn tôi mới học được.

Cho nên nhiều bạn ở thế gian, bạn đòi nói tôi ngu xuẩn, nói tôi đại dốt, làm những việc không cần thiết, không tiền cũng làm. Nhưng mà các bạn có tiền,

các bạn thấy rõ: đồng tiền là gì? Chính các bạn đang nắm đồng tiền đó, thật, thật hay là giả? Các bạn chưa hiểu! Một ngày nào đó, nó tan như nước đá, lúc đó các bạn mới thấy rằng tiền của tôi đang tìm kiếm đây là tiền thật! Tôi chỉ hưởng thanh quang điện lạnh của Thượng Đế là đủ rồi, đủ sống rồi! Cái đó là đời đời bất diệt cho phần hồn của chính tôi. Mỗi người ở thế gian hướng thượng và tìm cái sự quý giá đó, thế gian mới có thái bình. Mỗi người chúng ta quý trọng sự đời đời bất diệt, không có quý trọng sự tạm bợ mà đi giết chóc lẫn nhau một cách vô lý, mất trật tự. Chúng ta không làm điều ngu dại đó nữa nhưng mà chúng ta phải trở về với nội thức sáng suốt.

Bao nhiêu năm nghiên cứu, bao nhiêu năm học hỏi, tôi thấy: rốt cuộc chỉ có một con đường tự tu tự tiến mà thôi! Nếu các bạn đi tu còn y lại Vị truyền pháp, Phật Tiên, Thượng Đế, rốt cuộc các bạn cũng

đều là kẹt mà thôi! Các bạn phải trở về với căn bản, gánh vác như những vị đó, đối với chính bạn. Nếu các bạn không chịu gánh vác tương đương như những vị đó đối với bạn thì các bạn bị lạc đường, không có bao giờ tiến nổi! Chắc chắn là bị kẹt!

Những sự cầu xin, những sự huyền diệu mà các bạn cho là được, đều là mất. Tôi nói bao nhiêu đó các bạn thấy: phải tu đi, phải sửa mình, phải tự chủ, không nên bê trễ nữa. Phải tìm ra một lối thoát cho chính mình; mà hành trình khổ là Kinh Vô Tự, hành trình khổ là món quà quý của Thượng Đế ân ban cho chúng ta. Luôn luôn chúng ta thích thú, chúng ta sống động trong khổ, chúng ta mới cảm thấy cái sự du dương của đời và đạo. Các bạn thấy vợ chồng ở thế gian trong lúc nghèo nàn, khắng khít với nhau, chia sớt miếng cơm mảnh áo, miếng vải cũng che thân chung, đắp chăn chung trong lúc cơ hàn. Rồi bây giờ

các bạn giàu có rồi, thay đổi tánh tình. Đàn bà tới đàn ông cũng thay đổi tánh tình: tiền này tiền của tôi làm, tiền này tiền của tôi làm; người này, của ông làm, của bà làm, dành với nhau, đập đổ lấy nhau! Vì chưa hiểu rõ nguyên căn, nguồn cội của vật thể và tâm thể, cho nên kẹt! Mà khi các bạn hiểu rồi, nguyên năng của Trời Đất hòa là một. Không có tâm linh, không có sáng suốt, không có xây dựng được vật chất. Mà không có vật chất, không có đánh thức được tâm linh. Phải tương giao hòa đồng thì lúc đó chúng ta mới thấy rõ việc làm để học hỏi, việc làm để đem lại sự sáng suốt cho cộng đồng của gia cang, rồi cộng đồng của xã hội, cộng đồng của nhân sinh, rất có trật tự! Thì lúc nào chúng ta cũng giữ một nguyên ý đó mà thôi! Một nguyên niệm khai triển không làm sai nữa, mà xây dựng tình thương và đạo đức!

Cho nên ở trong khổ người mới được có cơ hội học, trong khổ người mới có cơ hội tu, trong khổ người mới là thưởng thức được điệu du dương của cả Càn Khôn Vũ Trụ. Trời Đất đã hòa điệu chung nhau, khai triển định luật hóa hóa sanh sanh vô cùng, sung sướng khi các bạn được khổ và thức tâm. Khi các bạn nằm hẳn trong khổ và thức tâm, các bạn mới là thật sự người giải nghiệp. Còn nếu các bạn còn lấy cái sướng của đời mà che lấp chơn tâm là các bạn làm những chuyện giả tạo bên ngoài. Áo phải áo tốt, quần phải quần đẹp. Rồi chuyện gì cũng làm chuyện cho bề ngoài, còn bề trong không có, thực chất không thấy! Người tu của chúng ta từ trong biểu hiện ra ngoài, từ ngoài xây dựng vô trong: Đời đạo song tu rõ ràng. Trong sự thanh nhẹ mới kêu bằng hòa điệu du dương của Càn Khôn Vũ Trụ, mới thấy rõ tình thương và đạo đức của Thượng Đế: bền vững, trì chí, dẫn tiến tâm linh.

Càng ngày chúng ta càng thức, càng ngày càng mở rộng đường đi; nhưng bạn đời dòm bạn, không thấy bạn đi! Bạn đứng một chỗ mà vẫn yên, vẫn tiến, vẫn vui, vẫn hòa; không tốn hao nhiều, lại lợi lộc cho tất cả; không động loạn nhiều mà càng ngày càng sáng suốt. Cho nên trong tình cảnh eo hẹp, tạo cái khổ cho nội tâm các bạn, các bạn đã rút về chơn tâm: vị trí - ngôi vị của một chủ nhân ông của Tiểu Thiên Địa này. Các bạn lượm lặt lại những cái gì các bạn đã và đang có, sẵn có trong nội thức các bạn, lập lại trật tự, an bài trong trật tự và sáng suốt, lúc đó các bạn mới thấy rằng của cải vô cùng.

Tại sao tôi không biết sử dụng lấy tôi? Tại sao tôi không biết sử dụng lấy sự sáng suốt sẵn có của tôi? Sự hùng mạnh vô cùng, đại hùng, đại lực, đại từ bi trong tôi. Cho nên khi các bạn thức tâm rồi, các bạn mới thật sự là dũng tiến; dũng tiến trong thanh nhẹ,

êm ả, không phiền một ai. Hòa cảm trong tình thương và đạo đức của Thượng Đế, lúc nào cũng mở rộng cửa để ân ban cho chúng ta tiến tới để học hỏi. Chúng ta dám động Ông Trời nhiều, chúng ta tiến hóa nhiều! Chúng ta quá khen tặng Ông Trời, chúng ta xa cách Ngài. Người truyền pháp, người Thầy dạy Văn tại thế cũng vậy! Nếu học trò chịu hỏi Thầy nhiều thì học trò được học nhiều. Tu cũng vậy! Chúng ta gần nhau, hòa cảm, những thắc mắc gì phải công khai nghiên cứu thì chúng ta sẽ đến gần nhau và được học hỏi thêm, chớ không nên vì một lý do tâm tối mà tạo sự ngờ vực lẫn nhau, rồi rớt cuộc ai khổ? Người tâm tối: khổ, người nghi nan: khổ; chớ người chịu hòa cảm để học hỏi không bao giờ bị khổ vì nó đã tìm lối thoát và nó đã nắm được chìa khóa để mở trong lúc nó kẹt, là nó phải được thoát. Cho nên chúng ta ở trong tâm thức, chúng ta luôn luôn bình đẳng nghiên cứu. Các bạn năm châu hiện tại luôn luôn trong thức bình đẳng để nghiên cứu;

tự phê bình chỉ trích lẫn nhau để dẫn tiến tâm linh: sửa sai, tự cảm hóa; giải tỏa sự động loạn trong nội thức của chính mình và vun bồi sự sáng suốt, nay một chút, mai một chút, nó sẽ hòa đồng thẳng tiến tới vô cùng.

Chúng ta không có thể phủ nhận rằng chúng ta không khả năng, mà chúng ta phải nhìn nhận rằng: chúng ta là người lười biếng nhất thế gian này. Vì lý do lười biếng mà chậm trễ, lười biếng mà tạo sự ngu muội cho chính mình. Khi các bạn ý thức được cái bánh xe chuyển hóa của Thượng Đế 24/24 làm việc, thì các bạn thấy các bạn không làm được bao nhiêu việc ở trong ban ngày; nhưng mà các bạn đã tạo sự bận rộn, trì trệ cho bạn nhiều hơn là làm việc cho bạn được thẳng hoa.

Cho nên càng tu rồi càng thấy, càng sử dụng những chuyện cần thiết thay vì sử dụng những chuyện không

cần thiết. Chúng ta tu không phải giỡn, tu là làm việc đó bạn. Tu không phải là trốn tránh đâu! Các bạn tu bỏ sửa chữa để ứng phó tình cảnh này tới tình cảnh nọ. Mà nếu các bạn thiếu sáng suốt thì làm sao các bạn ứng phó nổi: từ nội đến ngoại; từ ngoại nhập nội; từ giây, phút, khắc, chứ không phải nói từ giờ.

Nguy hiểm vô cùng nếu chúng ta không thức tâm! Nếu chúng ta không thức tâm thì nó sẽ tràn ngập bản tánh xấu xa và đem lại sự tăm tối cho chính mình.

Khỏ, mới thấy rõ. Khỏ, mới được phước. Cho nên người ta nói tu khổ hạnh, khổ hạnh là vậy. Khi các bạn chấp nhận khổ hạnh, các bạn mới có phước ở tương lai cho phần hồn! Cho nên chúng ta đã bước vào con đường tu là con đường sáng suốt, và dòm thấy rõ khả năng của chính mình, chớ không phải tu là tu trong ngu muội, mê tín, bùa phép, rồi buông tha bê

bồi, cái đó không phải người tu. Cho nên nhiều người tu lắm! Nhiều kiểu tu lắm! Ở thế gian này cũng xưng danh tu, nhưng mà rốt cuộc chỉ ôm lấy sự tăm tối, quên mình thì rất khó tu. Còn đấng này chúng ta tu: mở xẻ, tìm nguyên lai bản tánh, thấy rõ chơn tướng lười biếng, trì trệ và mở xẻ nó ra, dẫn tiến nó lên.

Không nên hoang phí trong một kiếp người. Một kiếp người là quan trọng, thấu đáo cả Càn Khôn Vũ Trụ. Ngày nay các bạn bình tĩnh một chút, dòm xem các bạn biết được biết bao nhiêu chuyện? Nhưng mà các bạn chưa đi vô hai mặt, chỉ biết một mặt và không biết một mặt mà thôi! Các bạn biết cái “có” nhưng mà không biết cái “không”. Mà các bạn, có người biết cái “không” lại không biết cái “có”, mất quân bình là vậy! Thành ra, đâm ra thắc mắc và chê và khen. Khi các bạn thắc mắc thì các bạn thấy rõ rằng các bạn đang mất sự quân bình. Tin nơi tôi đi! Tôi đã

làm và tôi đã thấy rõ sự mất quân bình của chính tôi ở trước kia, cho nên ngày nay tôi mới đạt được sự quân bình cho tôi. Tôi thấy rằng: tất cả những sự sai trái do tôi và tôi thức được hai mặt: tôi thấy tôi yên ổn hơn, bình tĩnh hơn, phá mê phá chấp; không dám vun bồi sự cống cao ngạo mạn nữa, mà chỉ thức tâm tự giải; gọt rửa, vun bồi sự sáng suốt sẵn có cho chính mình. Có ai biết bạn bằng bạn đâu; có ai thương bạn bằng bạn đâu! Rốt cuộc chúng ta phải tự thương yêu, tự thức thì chúng ta mới làm khả năng xây dựng cho cả Càn Khôn Vũ Trụ. Nếu chúng ta không biết thương yêu, tự thương yêu, tự xây dựng, không bao giờ chúng ta có khả năng.

Chúng ta phải tìm hiểu trong tiềm thức sẵn có của chính mình, không nên xét ngoại cảnh với cặp mắt đời mà quên căn bản bên trong của chính mình. Bây giờ các bạn đi học nghề chuyên môn, nếu mà nội

thức các bạn không vun bồi, không sáng suốt thì các bạn chỉ rờ hư đồ người ta thôi, không có làm được cái gì. Nhưng mà cái làm được đó là do sự sáng suốt của các bạn. Nếu các bạn không tiếp tục vun bồi sự sáng suốt của các bạn thì các bạn lại tạo sự tăm tối. Mà tạo sự tăm tối thì cái chuyên môn các bạn không có hành triển được, càng ngày càng thoái bộ và thụt lùi. Cho nên chúng ta tu cũng là chuyên môn. Chuyên môn sửa chữa lấy mình, tu bỏ sửa chữa lấy mình để thăng hoa sự sáng suốt, để ứng phó ngoại cảnh. Các bạn thấy các bạn đi làm khổ cực kiếm tiền: đổi đi đổi lại cũng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Các bạn biết được cơ năng của Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ trong bản thể các bạn và tư tưởng các bạn: trong giờ phút, giây phút sanh khắc rõ rệt thì các bạn là người thông thiên văn, đạt địa lý; chớ không phải tầm thường đâu! Đừng chê các bạn và không sử dụng các bạn. Nếu các bạn biết được giá trị của bạn và biết sử dụng lấy bạn thì nó sẽ đem lại sáng

suốt và quý giá vô cùng!

Nhiều nhà tướng số, tiên tri luận này, luận kia, luận nọ, chớ ở đâu, lấy đâu mà luận? Phải trong tâm thức sáng suốt con người không? Càng chịu ngiên cứu, càng vun bồi thì càng lập lại trật tự và đề cống hiến cho nhân sinh. Người chưa từng học qua và chưa biết được việc này, đọc vô thấy như một cái rùng! Nhưng mà không phải rùng đâu bạn, đó là trật tự. Tại vì bạn không có trật tự và đọc vô không hiểu nổi mà thôi. Nếu bạn có trật tự thì bạn dòm vô bất cứ chỗ nào nó cũng vậy đó thôi, cũng một nguyên lý mà thôi. Vậy chúng ta nên làm lại trật tự, lập lại trật tự cho chính mình không? Khi các bạn tu, có trật tự rồi các bạn thấy: “Thế gian vô nan sự” – đúng, cái câu đó nó nói đúng! “Bá nhân thành kim thị thái hòa” - đúng! Mà hồi trước các bạn thấy, nghe các câu này, các bạn nói: “Oh.. chu cha.. cái chữ nho, khó quá!” Nhưng mà

lập lại trật tự rồi đâu có cái gì khó. Rốt cuộc mình cũng phải làm, mình cũng phải hành mới có, mới tiến được! Vậy chờ ai giúp mình? Bây giờ mình phải tự thức tự làm, phải đi tới; đi trong niềm tin, sử dụng những cái gì sẵn có. Khổ chùng nào quý chùng nấy. Khổ chùng nào chúng ta mới khám phá ra được nhiều việc trong nội thức của chính chúng ta.

Cho nên người tu quý sự khổ, những tình cảnh ở đây nhiều người chưa biết. Những người đã được đi cải tạo ở Việt Nam mới thấy rằng: tội lỗi của tôi rất nhiều, tôi được đơn giản hóa cuộc sống của tôi, tôi mới thấy sự sai lầm của chính tôi và tôi thấy đây là một trường tu, đây là một trường học. Rồi tôi thấy tôi có thực chất, tôi có khả năng, tôi có dũng chí tiến tới vô cùng, chẳng có ai chèn ép được - ngoài tôi. Tôi là chủ tất cả của tôi; đưa trong cái thế kẹt, trong cái thế chết, trong cái thế nguy hiểm nhưng mà tâm

thức tôi lúc nào cũng là sáng suốt, thấy rõ nghiệp là gì?! Trước kia tôi có tiền, có bạc, có nhà lầu này, kia, kia, nọ nó bao vây tôi - sợ chết, tôi ham sống sợ chết. Liệng trong cái chỗ chết mà tôi ý thức được cái chết, tôi không còn chết nữa. Đó là khổ đó bạn, ở thế gian khổ là chết là cùng! Nhưng mà bạn ý thức được là bạn không còn chết nữa. Hồn của bạn là bất diệt, thì đâu còn chết nữa! Ai dạy các bạn? Hoàn cảnh nó tạo cho các bạn hư và hoàn cảnh nó lại tạo cho các bạn tiến - nó rất rõ ràng! Cho nên tôi nói rằng cái cuộc phu thê tại thế gian: lúc không tiền thì âu yếm với nhau; lúc có tiền thì biến loạn, năm thê bảy thiếp. Đó! đòi hỏi đủ thứ, sanh ra chúng này, tật kia. Cái chuyện đó có không? Có! Mà những người đã dự trong cuộc khổ tại VN, chính bản thân tôi cũng vậy, đã học, được học rất nhiều - phải nhìn nhận sự thật đó!

Chúng ta không có gì đáng lo bằng tự thức trong sự sáng suốt của chính mình. Cái gì các bạn ở đó cũng thiếu thốn hết, rồi các bạn nghĩ cái gì bây giờ? Kêu Trời không thấu! Cũng chẳng biết mình là ai? Bây giờ làm sao đây? Phải sử dụng cái gì sẵn có của chính ta, lượm miếng cây cũng quý mà lượm miếng sắt tôi thấy cũng hay. Lúc đó cái gì các bạn cũng giữ, không có hoang phí như những người ở ngoài này: giấy mực liệng lung tung, tiền của coi không ra gì! Rồi một ngày nào đó sẽ bị sa đọa, cái nghiệp còn nặng hơn những người thiếu thốn kia. Chúng tôi đã sống trong cảnh thiếu ăn, thiếu mặc, lạnh lẽo: địa ngục của trần gian! Chúng tôi sống, chúng tôi thấy: chung quy chịu gọt rửa ngoại cảnh thì nội thức sẽ khai triển và sáng suốt. Cho nên rốt cuộc người tu chúng ta chỉ giữ cái thanh tịnh và sáng suốt để ra đi là vậy, sự thanh nhẹ.

Ngoại cảnh không đáng làm cho các bạn buồn lòng. Ngoại cảnh không đáng lưu luyến đối với người tu! Cho nên các bạn tu rồi đi vào trong tiềm thức, lúc đó mới căn bản cần nội thức nhiều hơn. Rồi các bạn sẽ xác nhận: sự sáng suốt là vô cùng, không ai có thể gạt chúng ta được. Vốn căn bản đó các bạn sống ở đâu cũng sống được: trên núi sống cũng được, xuống biển sống cũng được; ở đâu các bạn cũng sống được và các bạn sẽ thực hiện sự cần thiết và không thực hiện những chuyện không cần thiết! Cho nên những gia cang nào tu về Vô Vi, gặp chuyện khổ mừng đi các bạn! Các bạn nghe lời tôi các bạn mừng rồi các bạn tìm giá trị trong khổ của gia cang các bạn, khép mình trở về với căn bản của nội thức; các bạn thấy các bạn tiến, không còn bơ vơ nữa. Ông ra ông, bà ra bà, có trật tự, không còn bị kẹt nữa. Cho nên chúng ta mỗi mỗi đã tiến hóa và đã tự đạt.

Cho nên hôm nay tôi lại nghiên cứu với các bạn, kiểm thảo lại những gì quá trình trong sự đau khổ của chúng ta. Từ ngày giáng sanh cho đến ngày nay, chúng ta xác nhận không có sung sướng, đều là khổ, đều là sự nhầm lẫn. Cho nên chúng ta bây giờ tự thức, chúng ta vui lên! Chúng ta có một kho tài liệu chính mình đã tạo ra những sự mâu thuẫn đó. Bây giờ chúng ta đọc lại những cái bài vở, những cái trang sử chính ta đã viết cho ta. Đọc lại đi bạn! Bình tâm ngồi một góc đó mà đọc lại cái quá trình của bạn. Rồi trong đó có đoạn hay và có đoạn dở; có đoạn kỳ diệu, du dương - nó mới nuôi dưỡng cho các bạn sống đến ngày hôm nay. Nếu không có đoạn kỳ diệu du dương đó thì không có sống tới ngày hôm nay đâu. Lật cuốn sách đó ra đọc, bạn đọc hết cuộc đời của bạn trong cái kiếp hiện tại thì các bạn rõ cái tiền kiếp của bạn rồi! Rõ được tiền kiếp thì tiền kiếp nữa lại càng rõ hơn! Đi đâu kiếm ông thầy đoán cho mình? Mình tự đoán! Mình thanh tịnh

thì thấy tất cả những cảnh huyền vi, mắt phàm không thấy, mình sẽ tự thấy. Khi các bạn thấy rồi các bạn vui mừng vô cùng! Các bạn đầy đủ tài liệu, đầy đủ nhân tài. Lúc đó các bạn mới xác nhận rằng: “Vạn linh hợp nhứt chi nhơn”. Không phải một mình bạn đang sống đâu. Trong cái Tiểu Thiên Địa này có vạn linh hợp tác, không phải một mình bạn đâu. Lúc đó các bạn mới sống trong hòa đồng, trong thức hòa đồng, trong thức thương yêu, trong thức xây dựng. Người của các bạn mới tươi trẻ trong hoàn cảnh đau khổ bước ra. Thấy ông này ông đau khổ quá chừng mà tại sao mặt mày ông vui như vậy? Nhờ ông tự thức, ông tu, ông chịu đọc sách của ông. Ông lật từ trang sử và ông lấy kính hiển vi ông xét cái tội trì trệ của ông; ông sửa lại, ông tiến mau hơn những người thuyết mà không hành. Chính ông hành rồi ông thuyết, cái đó mới là tiến hóa; mà thuyết không hành lại không có tiến hóa. Trì trệ, ỷ lại và yếu hèn mà thôi! Kêu là thuyết không hành!

Chúng ta hành rồi chúng ta thuyết, không còn sự yếu hèn! Cho nên trong việc đời chúng ta, mọi người cũng xác nhận: kẻ có làm nói chuyện khác, người học lý thuyết nói chuyện khác. Thì chúng ta đời đạo song tu: hành rồi, các bạn học đủ thứ rồi, tham dục đủ thứ rồi. Không có việc nào các bạn không học: hương cũng học rồi, bị hất hủi cũng bị rồi, chà đạp cũng bị rồi, nó tròn vo, nó không có méo đâu! Dòm lại bạn không thua một vị Phật. Dòm lại bạn không thua khả năng của một Thượng Đế. Nếu các bạn biết sử dụng bạn thì đó là vô cùng!

Có cơ hội làm con người vinh hạnh tốt đẹp, có cơ hội để thức tâm phải giữ lấy để mà thức, không còn sự đại dột, mê muội, trì trệ nữa. Trở về với ta mới quán thông được. Đọc sử sách của ta mới càng quán thông mau lẹ được. Không nên đọc sử sách của người khác mà không hiểu, rồi đâm ra bực tức, trì trệ và

không tiến! Dòm lấy sử sách của bạn đi, tài liệu phong phú của bạn đi, rồi bạn mới bước ra xã hội phục vụ chúng sanh. Mấy chục tuổi đầu rồi, không nên hoang phí nữa, không nên trì trệ nữa; tự sử dụng để cống hiến cho nhân sinh.

Cho nên hôm nay, trước giờ rời khỏi nơi đây, sau giờ thiền gặt hái được một chút cũng phải đóng góp một chút trước khi ra đi. Mong rằng khi tôi trở về sẽ nhận được nhiều sự phê bình chỉ trích của các bạn, để cho tôi được có cơ hội học thêm. Rất quý những gì các bạn đã phê bình, những gì các bạn đã thắc mắc, đã đóng góp cho tôi rất nhiều và tôi cũng đã học hỏi đầy thiện chí, đầy sự cảm mến thương yêu. Cho nên, không biết nói gì hơn: xin thành thật cảm ơn sự quý mến và công phu thực hành của quý bạn!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên